

Sygnatura akt: V GC 117/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Joanna Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2018 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa M. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 4 106,63 złotych (cztery tysiące sto sześć złotych 63/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 924,61 złotych (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia cztery złote 61/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 1 008 złotych (jeden tysiąc osiem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Sygn. akt V GC 117/17

UZASADNIENIE

Powód M. S. wniósł w dniu 06 października 2016 roku pozew do Sądu Rejonowego w Wieluniu o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.420,1 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 21 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzi zapłaty części odszkodowania za szkodę poniesioną przez H. W. z tytułu szkody związanej z wypadkiem drogowym pojazdu będącego jego własnością. Sprawca wypadku był ubezpieczony u pozwanego z tytułu polisy OC i z tego tytułu powód dochodził odszkodowania. Poszkodowany zlecił powodowi dochodzone odszkodowanie i w tym celu dokonał na rzecz powoda umowy cesji. Zdaniem powoda celowe i konieczne

wydatki na naprawę pojazdu wyniosły 8.972,68 zł. Tym samym na dochodzoną kwotę złożyła się różnica w wysokości 5.420,41 zł.

W dniu 28 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie złożonego powództwa. Zgłosił również zarzut przedawnienia.

W uzasadnieniu pisma procesowego wskazał, że pozwany zlikwidował szkodę w samochodzie marki A.. W trakcie likwidacji szkody pozwany ustalił wysokość szkody w pojeździe na kwotę 3.552,27 zł. Poszkodowani nie zgłaszali pretensji co do wartości przekazanego im odszkodowania.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kaliszu V Wydziałowi Gospodarcemu.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały okoliczności oraz twierdzenia przedstawione w pozwie oraz pismach procesowych.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

W dniu 20 sierpnia 2013 roku miała miejsce kolizja, w której został uszkodzony pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), której właścicielem był H. W.. Pojazd został wyprodukowany roku 2006. Pojazd sprawcy szkody był w dacie zdarzenia ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w zakładzie pozwanego. Właścicielem pojazdu sprawcy był J. K., zaś uczestniczącym w szkodzie pojazdem było V. (...) o nr rej. (...). Do zdarzenia drogowego doszło w wyniku nie zachowania odpowiedniej odległości pojazdów, w wyniku której pojazd marki V. uderzył w pojazd marki A.. Szkada została zgłoszona pozwanemu, który zarejestrował ją pod nr (...).

(dowód: zgłoszenie szkody w pojeździe k. 32 – 36)

Pismem z dnia 23 września 2013 roku pozwany po rozpatrzeniu zgłoszonych roszczeń z tytułu szkody w pojeździe marki A. przyznał odszkodowanie w kwocie 3.552,27 zł.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 23.09.2013 r. k. 37 – 39; kosztorys k. 17 – 18)

W dniu 22 kwietnia 2016 roku wierzyciele pierwotni zawarli z powodem umowę cesji, której przedmiotem była wierzytelność wynikająca z uszkodzeniu jego pojazdu nr rej. (...) w dniu 20 sierpnia 2013 r. O cesji został powiadomiony pozwany.

(dowód: umowa cesji k. 16; oświadczenie k. 21)

Ze sporządzonego przez powoda kosztorysu wynika, iż rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wyniósł 8.972,68 zł brutto.

(dowód: kosztorys k. 19 – 21)

Uśrednienie stawki w (...) wyniosło ok. 125,00 zł, zaś w nieautoryzowanym zakładzie naprawczym wyniosły 100,00 zł. Oprócz kwoty niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu przed wypadkiem uwzględnić wymagał powypadkowy spadek wartości tego samochodu. Prawidłowa naprawa przywraca właścicielowi możliwość pełnego korzystania z pojazdu, nie oznacza jednak, że przywraca dawną wartość handlową. Zatem praktyczna utrata wartości handlowej pojazdu jest nieodwracalna. Podczas przeprowadzania obliczeń mających na celu ustalenie rzeczywistej wartości pojazdu stosuje się różne korekty, w tym również korektę z tytułu wcześniej wykonanych napraw. W praktyce taka korekta występuje od 15 % do +5 % wartości pojazdu.

(dowód: opinia biegłego sądowego k. 113 – 115; kosztorys k. 116 – 118; opinia uzupełniająca – zeznania biegłego sądowego złożone na rozprawie w dniu 07.08.2017 r. 00:00:23 – 00:06:59)

Koszt naprawy pojazdu przy użyciu części z oznaczeniem O wyniósł 9.226,90 zł, z oznaczeniem Q wyniósł 9.159,35 zł, zaś przy użyciu części z innymi oznaczeniami wyniósł 7.223,08 zł. Nie było możliwe przedstawienie wartości roboczogodziny w odniesieniu do konkretnych zakładów (...) z uwagi na fakt, że wartość roboczogodziny jest składową umową między klientem a wykonawcą. Koszt naprawy przy przyjęciu uśrednionej stawki (...) należało zwiększyć o kwotę 240,00 zł.

(dowód: opinia uzupełniająca k. 164; kosztorys k. 165 – 177)

Uwzględniając stawkę za roboczogodzinę w okresie, kiedy wystąpiła szkoda komunikacyjna, tj. 20 sierpnia 2013 roku, wynosząca 100,00 zł netto oraz niezbędne operacje technologiczne zgodnie z technologią producenta pojazdu, używając do naprawy nowych części oryginalnych o jakości O, sumaryczny koszt naprawy samochodu A. (...) o nr rej. (...) wyniósł 7.658,90 zł brutto z 23 % podatkiem od towarów i usług. Stosując do naprawy pojazdu części o jakości (...) sumaryczny koszt naprawy samochodu A. (...) o nr rej. (...) wyniósł 7.605,43 zł brutto z 23 % podatkiem od towarów i usług. Części o jakości (...) należy stosować, gdy okres eksploatacji pojazdu jest większy niż 6 lat lub jeżeli brak było innych istotnych przesłanek związanych z wcześniejszymi uszkodzeniami pojazdu. Części typu (...) nie były dostępne na rynku w chwili zaistnienia szkody komunikacyjnej.

(dowód: opinia biegłego sądowego k. 227 – 238; kosztorys k. 239 – 249)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, zaś w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Powód wszedł jako wierzyciel pozwanego w miejsce H. W. i G. W. w oparciu o umowę cesji zawartą w dniu 22 kwietnia 2016 roku. Co do zasady przysługiwało mu zatem roszczenie w stosunku do pozwanego w takim zakresie w jakim je posiadał zbywca wierzytelności.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z zawartej przez niego umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z treścią art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zmianami) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub (naturze) danego rodzaju stosunku. Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu (art. 13 ust. 1 ustawy). Termin wypłaty odszkodowania wynosi zasadniczo 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 ustawy). W przypadku gdyby wyjaśnienie terminu, o którym mowa wyżej, okoliczności niezbędne do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy,

zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (art. 14 ust. 2 ustawy). Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). O ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ k.c.). W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że pozwany ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez sprawcę kolizji. Bezspornym pozostaje również, iż odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 822 § 1 i 2 k.c. oraz art. 9 i 9a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powód zaś będąc osobą uprawnioną do odszkodowania mógł dochodzić roszczenia bezpośrednio od pozwanego (art. 822 § 4 k.p.c.). Sporna pomiędzy stronami procesu pozostawała wysokość przyznanego odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej. Przede wszystkim sąd zauważa, iż sposób naprawienia szkody został uregulowany przez ustawodawcę w art. 361 § 2 k.c. i obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono i stosownie do wyboru poszkodowanego, powinno nastąpić bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ogranicza się jednak do zapłaty określonej w umowie kwoty odszkodowania (art. 822 § 1 k.c.). W niniejszej sprawie, z uwagi na istotną rozbieżność w przedmiocie wysokości odszkodowania koniecznym było ustalenie przez Sąd racjonalnej i uzasadnionej kwoty niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Powód przedłożył do akt sprawy kosztorys jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego prywatne opinie sporządzone na zlecenie stron należy traktować jedynie jako ich stanowiska w sprawie i nie mogą podlegać ocenie sądu jako dowód z opinii biegłego. W związku z tym sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, techniki samochodowej, wyceny wartości pojazdów oraz kosztów jakości napraw pojazdów samochodowych.

Dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego sąd dopuścił dowód z opinii biegłego B. Ł. i P. L.. Sąd przed wszystkim oparł się na pisemnej opinii biegłego sądowego P. L.. Biegły bowiem prawidłowo ustalił zarówno rozmiar szkód powstałych w przedmiotowym pojeździe oraz koszt i niezbędny zakres jego naprawy. Na tej podstawie biegły L. ustalił, że w okresie kiedy wystąpiła szkoda komunikacyjna stawka za robociznogodzinę wynosiła 100,00 zł netto. Biegły wykazał, że koszt naprawy pojazdu przy użyciu części o jakości O wyniósł 7.658,90 zł brutto, zaś przy użyciu części o jakości (...) wyniósł 7.605,46 zł brutto. Części o jakości (...) należy stosować ponadto jeżeli okres eksploatacji pojazdu jest większy niż 6 lat lub jeżeli w pojazd był pojazdem powypadkowym. Biegły nadmienił, że chwili zaistnienia szkody komunikacyjnej części o jakości (...) dla przedmiotowego pojazdu nie były dostępne.

Zatem Sąd w punkcie 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.106,63 złotych, stanowiącej różnicę między wysokością odszkodowania (7.658,90 zł) a wypłaconym odszkodowaniem (3.552,27 zł).

Jako datę wymagalności odsetek za opóźnienie sąd uznał datę wskazaną w pozwie, mając na względzie art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno zostać spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c.). Pozwany winien był niezwłocznie wypłacić uprawnionemu należne odszkodowanie, po zebraniu niezbędnych danych. Pozwany dysponując odpowiednim aparatem pracowniczym i osób z nim współpracujących, w tym rzeczoznawcami samochodowymi, winien był w sposób należyty i profesjonalny ocenić skalę doznanej szkody. Powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 21 sierpnia 2013 roku. Zatem odsetki ustawowe od kwoty 4.106,63 zł należały się od dnia 21 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, zaś odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Mając powyższe na uwadze sąd orzekł jak w punkcie 1, 2 wyroku.

W punkcie 3 wyroku Sąd o kosztach procesu postanowił na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Pozwany uległ powodowi w zakresie 75,76 % wartości przedmiotu sporu. Wysokość kosztów procesu wyniosła 7.278,85 zł.

Powód winien ponieść koszty w kwocie 1.764,39 zł, a poniósł w kwocie 3.689,00 zł. W związku z tym zasądono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.924,61 zł.

W punkcie 4 wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 1.008,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

/-/SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pełnomocnikowi pozwanego,
3. Za 14 dni od dnia doręczenia lub z apelacją.

K., dnia .....2018 r.

/-/SSR Magdalena Berczyńska – Bruś